

duje o žalobě senát. Nepřesahuje-li však žádný tuto mez, projednává a rozhoduje samosoudce (§ 7 a) j. n.), a to i tehdy, přesahuje-li souhrn těchto jednotlivých nároků hodnotu 20.000 Kč. V souzeném případě jde o spor směnečný, kde bylo zažalováno sedm směnek po 20.000 Kč jedinou žalobou, tedy sedm samostatných nároků vyvěrajících z akceptu každé jednotlivé směnky žalovaným. Závazek žalovaného tkví ve formálním směnečném aktu (čl. 21, 23 směn. ř. a §§ 19, 21 směn. zák.), který jest posuzovati u každé směnky zvlášť, takže skutkový i právní základ, posuzován podle žaloby (§ 41 j. n.), jest při každém nároku rozdílný. Co bylo podkladem vydání směnek, nerozhoduje. Poněvadž žádný z jednotlivých směnečných nároků nepřevyšuje 20.000 Kč, byl k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 a) j. n. a vzhledem k předchozí úvaze povolán samosoudce a, stalo-li se tak, není řízení zmatečným. Bylo proto usnesení odvolacího soudu zrušiti a věc mu vrátiti, by o odvolání věcně rozhodl.

Čís. 10483.

K vydobytí dlužných zaopatřovacích požitků (podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.) lze proti nástupcům v držbě velkého pozemkového majetku vésti exekuci již na základě exekučního titulu vydobytého proti tomu, kdo byl původně povinen zaopatřovacími požitky, bylo-li nástupnictví prokázáno výpisem z pozemkové knihy.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1931, R I 23/31.)

Majitel velkostatku L. byl uznán povinným platiti F-ové, vdově po řediteli velkostatku, zaopatřovací požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Velkostatek L. přešel na jiné osoby, proti nimž F-ová navrhla povolení exekuce k vydobytí dlužných zaopatřovacích požitků. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s rekursním soudem, jenž zamítl návrh dovolací rekurentky za povolení exekuce pro dlužné zaopatřovací požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. proti nástupcům původně k placení zaopatřovacích požitků zavázaného (§ 11 uvedeného zákona) proto, že exekuční titul nezní proti nástupcům, nýbrž jen proti jejich předchůdci, původně k výplatě požitků povinnému. Podle § 9 ex. ř. lze vésti exekuci pro jiné osoby, než podle exekučního titulu oprávněné, a proti jiným osobám, než podle exekučního titulu povinným, je-li přechod oprávnění nebo závazku na jiné osoby prokázán veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami. Podle § 12 odstavec třetí zákona čís. 130/1921 v doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 215 sb. z. a n.

ručí právní nástupci v držení velkého pozemkového majetku s předchůdci původně k výplatě zaopatřovacích požitků podle § 11 citovaného zákona povinnými za závazky podle tohoto zákona, najmě za zaopatřovací požitky, nerozdílně. To znamená, že nástupci přistupují ze zákona k závazku původně povinného jako další solidární dlužníci a že na ně povinnost původně zavázaného přechází jako na další dlužníky. Ježto nastoupením v držení velkého majetku stávají se spoludlužníky a nastoupením tím na ně jako solidární spoludlužníky závazky původně podle zákona čís. 130/1921, najmě zaopatřovacími požitky povinného, přecházejí, lze po rozumu § 9 ex. ř. vésti proti nástupcům v držení velkého majetku exekuci již na základě exekučního titulu vydobytého proti původnímu zaopatřovacími požitky povinnému, je-li veřejnou nebo veřejně ověřenou listinou prokázáno jejich nástupnictví. Tomuto požadavku bylo dovolací rekurentkou v návrhu na povolení exekuce vyhověno tím, že předložila úřední výpis z pozemkové knihy, podle něhož jsou povinni jako kupitelé nástupci ve vlastnictví velkostatku po původním zaopatřovacími požitky povinném a první soud právem navrhouvanou exekuci povolil. Nelze přisvědčiti rekursnímu soudu, že exekuci nelze povolit, ježto v poměru nástupců a navrhovatelkou exekuce mohou vzniknouti různé sporné otázky, patřící na pořad práva, neboť tím se nic nemění na tom, že předpoklady pro povolení exekuce jsou splněny a, tomu-li tak, nelze povolení exekuce odpírat.

Čís. 10484.

Výtka vad podle čl. 347 obch. zák. musí obsahovati zprávu, že kupitel shledal, že zboží neodpovídá smluvené jakosti nebo požadavkům, jimž má podle zákona vyhovovati, že si to kupitel nemíní dáti líbiti, že dodané zboží neschvaluje. Nesmí to však býti výtka v tom směru, že se má prodatel napříště vyvarovati podobné vadě, nebo výtka, již chce kupitel docílití poshovění v placení kupní ceny, nýbrž kupitel musí dáti na jevo, že míní uplatnití některý nárok podle § 932 obč. zák. Který určitý nárok z nároků § 932 obč. zák. zamýšlí uplatnití, nepotřebuje kupitel projevití ihned v oznámení vad.

Zpracování nezávadné a nepozastavené části zboží nelze pokládati za čin, jenž by s uvážením všech okolností případu nepřipouštěl jiný výklad než ten, že kupitel zboží schválil a vzdal se nároku na slevu.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1931, Rv I 327/30.)

Žalobce dodal žalovanému dřevo. Proti žalobě o nedoplatek kupní ceny namítl žalovaný, že včas vytkl vadnost části zboží, již dal k dispozici. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.